

komme til at se underligt ud, at man efter dette Lovforslag, som det oprindelig Løb, vilde komme dertil, at Stævningsmændene ikke vilde faae saa meget for deres Alieilighed som Vidner. De maa spilde megen Tid, ofte mere end Vidnerne, paa at besørge Stævninger forkyndte. Imidlertid — det er mere Betragtninger, som referere sig til Lovforslaget i dets oprindelige Skikkelse, og de knytte sig ikke saa meget til det foreliggende Ændringsforslag. Hvad dette angaar, da vil jeg først bemærke, at jeg tror, at det vil være nødvendigt nærmere at overveie § 2, først af det Hensyn, som det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Høst) gjorde gjældende, at der er visse Tilfælde, hvor den ikke kan komme til Anvendelse, fordi der i de paagjældende Tilfælde ikke er Sagsomkostninger, og der nævnte det ærede Medlem et Par Tilfælde, af hvilke i alt Fald det ene er meget praktisk og ofte forekommende. Men dernæst vil jeg i det Hele taget gjøre den Bemærkning til Paragrafen at det forekommer mig, at naar man sætter denne Erstatning til Vidnerne, som den blev opstillet, som et Slags Humanitetskrav — ikke som et Retskrav, og naar det skal afgjøres blot ved Dommerens Skjøn, om han synes, at Vidnet ifølge hele sit Forhold trænger til en saadan Erstatning, synes jeg ikke, at det nogeninde kan gaa an at paalægge Private denne Erstatning. Saa forekommer det mig, at en saadan Humanitetshjælp for ikke at sige Fattighjælp, som man vil udbetale efter Skjøn af Dommeren over vedkommende Persons Forhold, ikke bør falde Domfældte til Last. Det forekommer mig at være Udgifter, som bør bæres helt og holdent af det Offentlige, hvis man i det Hele vil have denne Udgift, og det er ikke umuligt, at det vil paavirke Dommeren Noget i mange Tilfælde, naar han veed, at disse Omkostninger ville falde paa den Private, og at det i alle Tilfælde vil gjøre ham mere forbeholden, end han ellers vilde være, til at tillijnde denne Erstatning. Det vilde saaledes let komme til at virke mod Lovens Hensigt. Det forekommer mig derfor, at en Erstatning til Vidnerne i offentlige Sager er af den Natur, at den, som her er sagt, korrekt ikke bør indbefattes under Sagens Omkostninger i saadanne Tilfælde, hvor de skulle udredes af den Domfældte og falde ham til Last. Forøvrigt bliver der jo det økonomiske Spørgsmaal tilbage, om der er nogen tilstrækkelig Grund til at behyrdede Kommunerne med denne Udgift. En egentlig statistisk Beregning over, hvor store Udgifterne ville blive, naar Lovforslaget skal affattes, som Ændringsforslaget lyder, er jo umulig. Det er, tror jeg,

umuligt, at opstille en saadan, det bliver i ethvert Tilfælde kun i høi Grad kalkulatorisk. Men jeg tror nok, navnlig naar man følger den Bemærkning, jeg nys gjorde med Hensyn til § 2, at man vil faae denne Udgift hyppig at se. Dommeren vil i det Hele taget, tror jeg, være meget tilbøielig til at laane Dre til Paastande fra de Paagjældende om, at de lide et Indtægtstab, og at hele deres økonomiske Stilling er saa daarlig, at de bør have en saadan Betaling. Derfor tror jeg ikke, at det vil blive et saa lille Beløb. Veed Folk, at man kan faae disse Betalinger, og at de kun falde offentlige Kasser til Last, vil der vist blive gjort hyppige Forsøg paa at faae disse Beløb. Derfor maa man ikke overse, at det er en ny Byrde, man kaster over paa disse Kasser, væsentlig Kommunekasserne, som skulle afholde Udgifterne i Delinkventfager, og det er i det Hele taget et Moment, der ikke er uden Betydning, at der foreligger et andet Lovforslag her til 2den Behandling i Dag, som ligeledes vil komme til at gjøre et Greb i disse Kasser, idet dette andet Lovforslag gaar ud paa, at Omkostningerne skulle paalægges det Offentlige, naar den paagjældende Person frifindes, altsaa i mange Tilfælde, hvor Omkostningerne nu paalægges den Dømte. Det er jo nu saa, at det Offentlige meget ofte kommer til at betale Omkostningerne, uagtet de paalægges den Dømte, fordi han er ude af Stand til at betale dem, men ofte vil han jo være i Stand til at betale dem, og der vil derfor ogsaa der blive Tale om at paaføre disse Kommunekasser, som bære den heromhandlede Udgift, en ny Byrde. Derfor vil jeg sige, at skjøndt jeg fra mit oprindelige Standpunkt ikke kan have nogen Betænkelse ved Lovforslaget, navnlig naar § 2 bliver berigtiget, skal jeg dog henstille til det ærede Things Overveielse, om det ikke skulde være noget betænkeligt ved saaledes at gjøre det ene Greb efter det andet i disse Kasser.

Ordføreren (Schlegel): Jeg har kun dertil at sige, at de Bemærkninger, som den høitærede Justitsminister fremkom med, skulle naturligvis blive taget under Overveielse, og det Samme gjælder de Udtalelser, som bleve fremsatte af det ærede Medlem af Udvalget (Høst), hvis vi faae Lovforslaget til 3die Behandling.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, slattedes Forhandlingens.

Ændringsforslag af Udvalgets Flertal om en forandret Affattelse af Lovforslaget, saalydende: